

# Pünkösdi ima

## „A lélek él, és munkál csendesen”

„Ne csodáld, hogy azt mondom néked:  
Szükség néktek újonnan születnetek”  
(János evangéliuma 3.részének 7. verse)

*Kedves Testvéreim! Keresztény Atyámfiai!*

Éveken át annyiszor hallunk a pünkösdi történet két alapvető üzenetéről, tanításáról, hogy vallásos lelkünk-szellemünk valami új mozzanat felfedezésére, valami más meglátására, láttatására vágyik. A két ünnepi üzenet vallásunk alapillére, örök értéke marad, az elkövetkező években is. Semmiképp nem mondanánk le arról a mindig időszerű, első, pünkösdi ösztönzésről, példaadásról, mely szerint a tanítványok, „egy akarattal együtt valának”, hiszen ennek következménye, lett a második pünkösdi esemény, történet, a keresztény egyház megalakulása.

Az első pünkösdi történetéhez kapcsolódó események mellett miről is lehetne még elmélkedni, mint hogy a kedves hallgató örömteli lélekkel, térjen vissza ünnep elmúltával a mindennapi élet zajos forgatagába. Vallásos életünket, egyházhoz való tartozásunkat az ünnep táján végigkísérik a szebbnél-szebb képek, hasonlatok a kettős tüzes nyelvekről, a nyelveken való szólás mikéntjéről, a galamb formájában érkező szentlélekről, Péter csodálatos hittérítő beszédéről, a 3000 ember megtéréséről és megkeresztelkedéséről és még sok más, az ünnephez kapcsolódó hagyományos „eseményről, történetéről, jelenségről”. Ezek mind-mind hozzájárulnak vallásos képünk formálásához, erősítéséhez vagy a kételkedéseink helyénvalóságáról hitünk, értelmünk világosságánál. Istentől kapott szabad akaratunk folytán ehhez jogunk van: elfogadni vagy kételkedni. De milyen útravalóval kell ezek után elbocsátani a hallgatókat. Miről szólhat tehát egy pünkösdi prédikáció? A válasz az előbbinek alapján elég nehéz, mert a pünkösdi ünnepnek is meg kell teremnie a maga gyümölcsét életünkben.

Úgy gondolom, hogy ez ünnepen nem lehet cél a fenkölt okoskodás, mert az bárkit elidegeníthet, az ünnep meghitt emberségétől. Nem célszerű sem egyik, sem a másik felfogás ütköztetése. Sem érdemes előbányászni, hogy melyik zsinat mit fogadott el ezzel kapcsolatban, hogy pl. az

1054-es nagy egyházszakadást (schisma) is egy ú.n. „filioque”-tan okozta, vagyis hogy a szentlélek csak Istentől származik-e vagy a Fiútól is. Kérdezzük tovább! Cél lehet-e azt fejtegetni, hogy az ószövetségi „lélek”-szavak, a ruah vagy a khájá nefes ugyanazt jelentik-e, mint az újszövetségi pszüché vagy pneuma? Ad-e valamit ez hitünkhöz, világlátásunkhoz, erősíti-e vallásosságunkat? Még a lélek ünnepén sem mernék igennel válaszolni. Olyan világban – ahol Ady Endrét idézve: „beteg a világ, nagy beteg!” – ahol annyi fájdalom van, ahol annyi kirekesztés, pusztítás, rombolás van, valami másról kell, hogy szóljon az ének, ahogy Babits Mihály írja: „Én nem a győztest éneklek, / nem a nép-gépet, a vak hőst, / kinek minden lépése halál, / tekintetétől ájul a szó, / kéznymása szolgaság, / hanem azt, aki lesz, akárki, / ki először mondja ki azt a szót, / ki először el meri mondani, / kiáltani, bátor, bátor, / azt a varázsszót, százezrek / várta, lélekkészadó, szent, / embermegváltó, visszaadó, / nemzetmegmentő, kapunyitó, / szabadító drága szót, / hogy elég! hogy elég! elég volt!” Ehhez **ne-künk is újjá kell születnünk**, másként nem tud igaz lenni életünkben Reményik Sándor gyönyörű sora: „A lélek él, és munkál csendesen!” Minden perc újabb esély, hogy lélekért imádkozzunk, ami újjáteremthet: „Óh, jó Atyánk, atyáink Atyja, / Bús aggodalmunk jól tudod, / Ne hagyj, Uram, hogy megtagadja / Apját, múltját a korcs utód. / Óh, tégy csodát, lobbantsd ki lelked, / Uram, lelkünk nincs, azt adj, lelket, / A múlton csüngő nemzedék / Találja meg, szeresse meg Egy Istenét!”, Lassan nyilvánvalóvá lesz, hogy a bennünk szunnyadó isteni szikrát, a **lelket kell nemcsak ünnepünk, hanem egész életünk középpontjává tenni**. A Nikodémushoz intézett jézusi szavak pedig mindennapi gyógyító, „feljavító, feltöltő” útmutatást kell adjanak.

Valamikor tavasznyitáskor hallottam Mezei András költőtől egy kedves történetet, amit legújabb verseskötete bemutatásakor mondott el, Jelkép lehet ez! A háború poklát megjárt fogoly

visszatér Balassagyarmatra valamelyik megsemmisítő lágerből. Nemcsak családjá java veszett oda, hanem itthon is a háborús pusztítás elvitte munkája eredményét, és hitvány emberek szédülták népének nyugvóhelyét, a zsidó temetőt. Beköltözött egy épen maradt kriptába, és élete végéig egyetlen, de örökös ténykedése a temető helyreállítása volt. Nem állt be az akkori világ szájtepői közé, nem állt sorba segélyekért, nem kereste a kárpótlások lehetőségeit. Megmaradt életének egyetlen hivatását ő így fogalmazta meg: a temető helyreállítása! Önkéntelenül fogalmazódhat meg számunkra is, hogy ha a „lelkünket roskadozva” visszük, vagy a küzdelemben tönkremegy, bepiszkolódik, **gonosz emberek szétverik, megalázzák, meggyalázzák, akkor azt helyre kell állítani.** Jézus is így érthette a Nikodémuszon keresztül mindannyiunkhoz intézett szavait. **Szükség néktek újonnan születnetek!**

**Az első pünkösdi is a lélek helyreállítása eredményeként születetett csak meg,** és a pünkösdi események nyomán pedig a keresztény egyház megalakulása is ennek volt köszönhető. A nagypénteki tragédia után a tanítványok szétfuttak. Félítették pusztát életüket, ezért elbújtak, meghúzódtak, meglapultak valahol. **Lelkükben helyre kellett állítaniuk a rendet,** hogy megerősödve megszülethessen az elhatározás bennük: Jézus eszméit továbbéltetni és átadni a későbbi koroknak. Nem lehetett könnyű munka a lélek helyreállítása! A pünkösdi tömeg, gyülekezet aztán a Péter beszédére szintén helyreállította a lelkét, de nem mindenki tért meg, mert a lélek-helyreállítás nem mindenkinek sikerült, sokan maradtak a régi önmaguk, az isteni szépségre, jóságra nem fogékonyak, ahogy az evangélium is fogalmaz: **fülük volt, de mégis süketek maradtak, szemük volt, de mégis vakok maradtak.** Mai világunk is ilyen. Ilyen volt ünnep előtt is, ilyen lehet az ünnep alatt is, és ilyen lesz ünnep után is.

A pünkösdi lélek-helyreállítás nemcsak a vallásos életünkre vonatkozhatik. Zilahy Lajos egyik ismert regényét ezekkel a szavakkal fejezi be: „...egész testemben rázott a zokogás. Tudtam, hogy soha nem fogom látni többé Anyámat és szülőföldemet.” Nem véletlenül hagytam a regény címét ide, az idézet utánra, mert itt van csattanója: A lélek kialszik. Így van bizony, feleim, **a lélek sokszor kialszik, amikor hazánkról, szülőföldünkről van szó,** nemcsak akkor, amikor óceányi távolságra kerülünk tőle, hanem akkor is – ez a fájdalmasabb! – amikor emlőin ringat, amikor közömbösek vagyunk sorsával szemben, amikor nem az vezet, hogy hassunk, alkossunk, gyarapítsunk, hogy fényre derüljön. Ilyenkor is vezessen a jézusi útmutatás, és igyekezzünk lelkünk helyreállításával. Ha a miénk rendben van, akkor Péter-

nek a pünkösdi lendületével induljunk el úgy, hogy Dsida Jenő hív-küld: „Menni kellene házról házra... Csak két égő szememet, / szakadozott ruhámat, porlepett / bocskoromat hívni bizonyságul / a szeretet nagy igazsága mellé. / És rekedt hangon, félig sírva, / kiabálni minden ablak alatt: / Szakadt lelket foltozni, foltozni! / tört szíveket drótozni, drótozni!”

Kedves Atyámfiak! Keresztény Testvéreim! Ez a gondolatsos nem akart „pogány imaszándék” lenni, csupán megéreztem, hogy ez ünnep táján, hogy Jézus sem akart Nikodémusznak galambszárnyú kettős tüzes nyelvekről, édes bor kábítása okozta nyelvzavarról és más csodadolgokról beszélni, mert ehhez hasonló fájó dologgal tele van a világ és keserűséggel az emberek lelke. Ezért mondott csak annyit és újat: Szükség néktek újonnan születnetek. Ezt a gondolatot akartam ma közénk hozni.

Ámen

B. L.

*Reviczky Gyula*

## **PÜNKÖSD**

*Piros pünkösdi öltözik sugárba,  
Mosolyogva száll le a világra.  
Nyomában kél édes rózsá-illat,  
Fényözön hull, a szívek megnyílnak.*

*Hogy először tűnt fel a világnak,  
Tüzes nyelvek alakjába' támadt.  
Megoldotta apostolok nyelvét,  
Hírdeté a győzedelmes eszmét.*

*Piros pünkösdi, juttasd tiszta fényed,  
Ma is minden bánkódó szívének,  
Hogy ki tévelyg kétségbe', homályba':  
Világító sugaradat áldja.*

*Habozóknak oldjad meg a nyelvét,  
Világosítsd hittel föl az elmét.  
Hogy az eszme szívből szívébe szálljon,  
Diadallal az egész világon!*

*Piros pünkösdi, szállj le a világra,  
Taníts meg új nyelvre, új imára.  
Oszlasd széjjel mindenütt az éjet,  
Szeretetnek sugara, Szentlélek!*

# „A királyfi három bánata...”

/Szép versek üzenete/

A vallás- és közoktatási miniszter 1930-ban adta ki az **Anyák Napja** megünnepléséről szóló rendeletét. E napnak a megünneplése a rohanó élet világából, Amerikából hullámszórt át hozzánk. Az első világháború előtt Észak-Amerika egy kis városkájában tartották az első ilyen ünnepnapot. Hazánkban 1925-től kezdték el e nap megünneplését, de rendszeressé az említett miniszteri rendelet tette. A feljegyzések szerint egy **Anna Jarvis** nevű hölgy lelkében született meg ez a gondolat. Bár a letűnt fél évszázad ezt az ünnepet is igyekezett lerombolni, és egész más tartalommal tölteni meg ezeken a tájakon, talán éppen tartalmi ereje, nemes üzenete miatt nem sikerülhetett, és újra visszanyerve eredeti értelmét, lelki-szellemi életünk egyik legkedvesebb ünnepévé kezdett magasztosulni. Magyar irodalmunk egyik legcsodálatosabb versével szépítsük meg esztendőnk e májusának egyik vasárnapját:

*„Amikor születtem, nem jeleztek nagyot  
messiás-mutató különös csillagok,  
csak az anyám tudta, hogy királyfi vagyok.*

*A többiek láttak egy síró porontyot,  
de anyám úgy rakta rám a pólyarongyot,  
mintha babusgatná a szép napkorongot.*

*Maga adta nekem édessége tejjét,  
úgy ajándékozta anyasága tejét,  
hogy egyszer a földnek bennem kedve teljék.*

*Isten tudja honnan, palástot kerített,  
aranyos palástot vállamra terített,  
fejem fölé égszín mosolygást derített.*

*Ma is úgy foltozza ingemet, ruhámat,  
ma is úgy szolgál ki, főzi vacsorámat,  
mint királyi ember királyi urának,*

*Amerre én jártam, kövek énekeltek,  
mert az édesanyám izent a köveknek,  
szíve ment előttem, előre követnek.*

*Amíg ő van, vígan élném a világom,  
nem hiányzik nekem semmi a világon,  
három bánat teszi boldogtalanságom.*

*Az egyik bánatom: mért nem tudja látni  
egymást a sok ember, a sok-sok királyfi  
úgy, ahogy az anyjuk tudja őket látni?!?*

*A másik bánatom: hogyha ő majd holtan  
fekszik a föld alatt virággá foszoltan,  
senki se tudja majd, hogy királyfi voltam.*

*Hogyha minden csillag csupa gyémánt volna,  
minden tavaszi rügy legtisztább gyöngy volna:  
kamatnak is kevés, nagyon kevés volna.*

*Hogyha minden folyó lelkemen átfolyna,  
ezer hála-malom csak zsoldárt mormolna,  
az én köszönetem így is kevés volna,  
Hogyha a föld minden színmezét átadom,  
az ő édességét meg nem hálálhatom,  
ez az én bánatom, harmadik bánatom”*

Ez a vers is **Mécs László** verse, mint az előbbie-  
k a „Szép versek üzenete” sorozatban. A gyermeki  
lélek nem tehet hozzá többet e vers olvastán, dere-  
sedjen bár a felnőtt gyermek halántéka. E vallo-  
más a tökéletesség maga. Mert mindenkinek van  
egy Hargitája, és van egy lókodi temetője, gondol-  
junk különös tisztasággal azokra, mi szolgálatra  
elhívtak, akiknek vállára palástot kerítettek,  
aranyos palástot vállunkra terítettek. Legyenek  
áldottak!

B. L.

## Dsida Jenő Hálaadás

*Köszönöm Istenem az édesanyámat!  
Amíg ő véd engem, nem ér semmi bánat!  
Körülvesz virrasztó áldó szeretettel,  
Értem éjjel-nappal dolgozni nem restel.  
Áldott teste, lelke csak érettem fárad,  
Köszönöm, Istenem az édesanyámat.*

*Köszönöm a lelkét, melyből reggel, este  
imádság száll Hozzád, gyermekért esdve.  
Köszönöm a szívét, mely csak értem dobban  
- itt e földön senki sem szerethet jobban! -  
Köszönöm a szemét, melyből jóság árad,  
Istenem köszönöm az édesanyámat.*

*Te tudod, Istenem - milyen sok az árva,  
Aki oltalmadat, vigaszodat várja.  
Leborulva kérlek: gondod legyen rájuk,  
Hiszen szegényeknek nincsen édesanyjuk!  
Vigasztald meg őket áldó kegyelmeddel,  
Nagy-nagy bánatukat takard el, temesd el!*

*Áldd meg édesanyám járását-kelését,  
Áldd meg könnyhullását, áldd meg  
szenvetését!  
Áldd meg imádságát, melyben el nem fárad,  
Áldd meg két kezével az Édesanyámat!*

*Haldd meg jó Istenem, legbuzgóbb imámat:  
Köszönöm, köszönöm az édesanyámat!!!*